

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 16.

Den 15. Maj 1876.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Konferencemødet i Kjøbenhavn, afholdt den 22de og 23de April 1876.

Konferencemødet tog sin Begyndelse Lørdag den 22de April Kl. 8 Aften i vort nye Lokale i Store Regnegade Nr. 26, 1ste Sal.

Af Uldster fra Zion vare følgende nærværende: Alb. Carrington, Præsident over den europæiske Mission; N. S. Flygare, Præsident over den skandinaviske Mission; K. Petersen, Konferencens Præsident; Ernest Young, Arta D. Young, James Sharp og Brigham W. Carrington, Missionærer fra England; H. Thunnesen, S. Kristoffersen, S. M. Larsen og N. N. Seppesen, omrejsende Uldster i Kjøbenhavns Konference; M. Petersen fra Kontoret; A. R. Andersen, Præsident over Aarhus Konference; K. H. Brown og R. Jensen, omrejsende Uldster i samme; M. Kristensen, Præsident over Aalborg Konference; H. P. Sverfen og E. Larsen, omrejsende Uldster i samme; C. J. Gustafson, Præsident over Slaane Konference; John N. Larson og S. Nielsen, omrejsende Uldster i samme.

Koret assang Salme:

„O Brødre, Søstre, lad os saa
kun følge Korsets Fane,“ osv.

Bøn af Præsident K. Petersen.

Derefter Salme:

„Det luster mildt i Høst fra Velsig-
nelsefernes Hjem,“ osv.

Præs. K. Petersen fremstod og erklærede Konferencen for at have taget sin Begyndelse, ønskede Alle Velkommen og foreslog at opholde Uldste Joh. A. Bruun som Konferencens Skriver, hvilket enstemmig vedtoges. Ordet blev derpaa givet til de forskellige Forstandere, som afgav deres Rapporter, hvoraf det fremgik, at en Mængde Forsamlinger var bleven afholdt i de forskellige Grene, saavel blandt Fremmede som blandt Hellige, hvilket forhaabentlig vilde bringe gode Frugter med Tiden, men for Nærværende vare ikke Mange blevene døbte. Sine Steder var tillige en Mængde Skrifter bleven affat, som i Forening med Afholdelsen af de mange Forsamlinger gjorde Udfig-

terne for Værkets Fremme lovende. Tilstanden blandt de Hellige, hvoraf de fleste vare gode og trofaste samt villige til at opfylde deres Pligter, var som en Almindelighed god. Missionærerne vare alle glade og tilfredse over at virke for Herrens Gjerning, og ønskede med fornyet Iver og Kraft at tage fat paa Arbejdet i deres respektive Kredse.

Reisen af Tiden blev derpaa overladt en Del af de i Konferencen omrejsende Eldster, som stadfæstede Forstandernes Rapporter og afslagde deres Bidnesbyrd om Sandheden. Ordet blev først givet til S. Kristoffersen, som i et belevent Foredrag beskrev sine Fataliteter blandt Folket, hvorefter Eldste John M. Larsen fremstod og udtalte sin Glæde over at virke for Sandhedens Sag.

Præs. R. Petersen gjorde derpaa nogle faa Bemærkninger og havde Mødet til næste Dags Formiddag Kl. 10.

Koret affang Salme:

„O Zions Land, Du Guds Tempels Sted,

Naar faar jeg Glæden til Dig at komme,“ osv.

Lakfigelse af Eldste A. R. Andersen.

Søndag den 23de April Kl. 10 Form.

aabnedes Mødet paany i Hr. Gissemanns store Selskabslokale, Fredriksberg.

Koret affang Salme:

„O Gud, jeg sov saa tryggelig
Udi din Baretægt,“ osv.

Bøn af Eldste H. Thunnesen.

Derefter Salme:

„Almagts Gud, vi for din Trone
Ydmygt høje os mod Jord,“ osv.

Præs. R. Petersen ønskede at overlade en Del af Tiden til de øvrige omrejsende Eldster i Konferencen, hvor-

efter Eldste R. N. Jeppesen fremstod og udtalte sig tilfredsstillende om de Hellige, med hvem han var kommen i Berøring, men udtalte sig mindre gunstig om Folket i Almindelighed, som var sløvt og ligegyldigt for Sandheden. Sagde, at den Tro var meget almindelig udbredt blandt Folket paa Bornholm, som var den Arbejdsmark, der var anvist ham i det sidste halve Aar, at Alle vilde blive frelst alene formedelst Troen og Naaden. Udtrykket „Naaden er os nok“ var alle vegne at høre.

Eldste H. Thunnesen kunde bevidne, at Folkets Tilbøjelighed og Stilling ligeoverfor Sandheden var, hvor han havde virket, omtrent den samme som i Broder Jeppesens Arbejdsmark, da nemlig en stærkt fremtrædende Avillie for Alt, hvad der hed Religion, gjorde sig gjældende blandt Folket. Desuden herskede der megen Fordom og Tradition mod os som et Folk. Tilstanden blandt de Hellige var god. Kunde give Missionærerne et godt Bidnesbyrd, og sølte selv glad og tilfreds over at virke for Herrens Gjerning.

Præs. R. Petersen oplæste derpaa efter nogle korte forudgaaende Bemærkninger den statistiske Rapport, som udviste, at Konferencen for Nærværende tæller 921 Medlemmer med Præstedømmet iberegnet, som bestaar af 2 Højpræster, 5 af de Halvfjerds, 62 Eldster, 21 Præster, 37 Lærere og 13 Diakonere. Siden sidste Konference var der bleven døbt 62 Personer og udelukt 20. I samme Tidrum var der bleven afholdt 716 Forsamlinger, dels hos Fremmede og dels hos Hellige. Antallet paa dem, der abonnerede paa „Stjernen“, var 470. Git derpaa over til at foreslaa endel Forandringer ved Præstedømmet, som enstemmig vedtoges.

Eldste Mons Petersen sagde, at det

var ham noget uventet, saa hurtigt at blive kaldt hjem, men det var paa Grund af Omstændighederne hjemme, som krævede hans umiddelbare Nærværelse. Kunde bevidne, at han stedse havde været overbevist om Sandheden af denne Gjerning, og opfordrede de Hellige til fortsat Trofasthed samt de Fremmede til at erkjendige sig om Sandheden og saa et Vidnesbyrd for sig selv desangaaende.

Præs. M. Kristensen fra Aalborg sølte taalmodig mod sin himmelske Gud for den Kundskab om Liv og Saliggjørelse, som han havde modtaget gennem Evangeliet. Omtalte tillige Naaden, hvorpaa han var kommen i Besiddelse af denne Kundskab og sagde, at han havde haft det Privilegium at leve blandt Guds Hellige i Zion i en Tid af 19 Aar. Og Grunden, hvorfor han idag befandt sig blandt de Hellige i dette Land (Danmark), var for at velsigne sine Medmennesker og gjøre dem Godt. Men desværre blev hans og de øvrige Brødres Stræben for at bibringe dem Kundskab om Sandheden, ligesaa lidt paafjønnet og vurderet, som Jesu og hans Apostles Virken blev blandt Jøderne forud.

Præs. N. C. Flygare talte om Nødvendigheden af at være forenede i vore Bestræbelser for at fremme Guds Rige paa Jorden. Det var formedelst Udøvelsen af dette Princip, at Guds Rige hidtil havde haft Fremgang, og det var alene formedelst Udøvelsen af det samme Princip, at vi som et Folk og som Individuer vilde kunne fuldføre den Gjerning, som Gud havde paalagt os, nemlig at opbygge og grundfæste hans Rige paa Jorden.

Talte om Evangeliets Fremgang i Skandinavien fra dets første Forkyndelse af, og var kommen til den Slutning ved lofselig at gennemgaa Rapporterne, at i det Hele omtrent 30,000 havde annammet

Evangeliet i disse Lande. De samme Gaver, Kræfter og Velsignelser fulgte saavel dets Forkyndelse nu som i gamle Dage.

Talte ligeledes om det Tilflugtssted i Bjergenes Kamre, som Gud havde beredt som et Middel for sine Børn til at undgaa de mange Straffedomme, der vilde blive udgydt over Jorden i de sidste Dage.

Koret sang:

„O bort, o bort til Bjergets Dal,
Det Land for Israels Fri,“ osv.
Løffelse af Eldste K. H. Bruun.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret affang Salme:

„Led os frem, o Gud, vor Fader,
Før os til dit Zions Land,“ osv.
Bøn af Eldste Joh. A. Bruun.

Derefter Salme:

„Din Aand med min den Vidne bær,
At jeg dit Barn, o Fader, er,“ osv.

Præs. K. Petersen haabede, at de Fremmede, som vare komne til vor Konference, vare komne for at erkjendige sig om Sandheden. Han kunde i saa Tilfælde bevidne for dem, at det evige og sande Evangelium, som forud blev forkyndt af Jesus og hans Apostle, var giengivet Menneftenes Børn i vor Tid i dets gamle Kraft og Fylde, og at dets Formaal var at frelse alle dem, der vilde lade sig frelse. Berørte ligeledes Forsoningen og paaviste Urimeligheden af den gjængse Tro i Verden, at ingen mer Aabenbaring var nødvendig, hvorpaa han gik over til at foreslaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket enstemmig vedtoges.

Eldste James Sharp fremstod derpaa og sagde omtrent Følgende: Jeg vil ikke kunne tale til Eder i Eders

eget Sprog, men vil dog, omendkjøndt i et for de fleste Nærværende fremmed Tungemaal, bære mit Vidnesbyrd om Kristi Evangelium, som vi som Sidste-Dages Hellige have annammet. Vi ere Alle af én Tro, have én Daab og tjene den samme Gud i Aand og Sandhed. Jeg ved, at Gud atter har aadenbaret sig til Jorden og gjengivet det evige Præstedomme til Menneftens Børn. Og jeg er stolt af at være en Sidste-Dages Hellig, stolt af at være sunden værdig til at arbejde for saa ædel en Sag, thi jeg ved, at vi ere Guds Børn og meddelagtige i hans Søns Evangelium, om hvilket Skriften siger, at det skal prædikes for enhver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk, og først da vil Enden komme.

Det falder mig noget underligt, at staa frem for en saa stor Forsamling og tale i et for samme ukjendt Sprog, men jeg føler og ved, at vi ere i Besiddelse af den samme Aand og det samme Haab, at vi have det samme Maal for Dje og have annammet det samme frelsende Evangelium. Og jeg ved, mine Sødstende, at Eders Dine ere sæstede paa Zion, at Eders Længsel staa efter at blive hjemsamlet blandt Guds Hellige, hvorfor mit Raad er til Eder, at holde fast ved, hvad I have annammet, thi uden vi forblive trofaste indtil Enden, kunne vi ikke gjøre Krav paa de Betsignelser, som Herren har forjættet sine trofaste Børn.

Ældste Arta D. Young sagde: Elskede Hellige og Venner! Det er mig en Glæde at staa frem for at tale til Eder og opmuntre Eder til at tjene Herren. I ere Alle paa Skibet Zion, hold Eder derfor fast, thi det vil føre Eder sikkert i Havn.

Det har glædet mig at se saamange nidkjære unge Mænd lægge Haanden paa Værket for at fremstynde den store og

ædle Sag, hvori vi ere delagtige, og det har ligeledes glædet mig at se saamange Hellige forsamlet ved denne Lejlighed. Jeg tilligemed mange af mine Brødre, som ere tilstede her idag, have forladt et godt Hjem, have betalt vor egen Rejse hertil og befinde os i disse Lande for at bære vort Vidnesbyrd for Verden. Men vil den annamme os? vil den tro vort Vidnesbyrd? Lad os se, om der er noget Uriemeligt, i hvad vi lære.

Det er ikke saa vanstelig at saa Verden til at tro paa Frelseren, men naar vi byde Menneftene at omvende sig og blive døbte til deres Synders Forladelse, samt saa den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse af Herrens bemyndigede Tjenere, ere de som oftest ikke længere villige til at høre os, men vende sig bort, ligesom Nogle gjorde paa Pintssefestens Dag, der Petrus og de Elleve stod frem og vidnede om Jesu Død, Opstandelse og Himmelfart, sigende: „Om vender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle saa den Hellig-Aands Gave.“ Hvad større Vidnesbyrd kan Nogen forlange med Hensyn til Maaden, hvorpaa Medlemmer bør optages i Kristi Kirke?

Sektererne prædike en Del af Evangeliet og forkaste andre Dele deraf. De tale meget om Tro, men der er ikke et Jolk paa Jorden, som har vist saamegen Tro som de Sidste-Dages Hellige, thi de have vist deres Tro i deres Gjerninger. De have ladet sig døbe til deres Synders Forladelse for at kunne indkomme i Guds Rige. „Men,“ siger Sektereren, „Røveren paa Korset blev jo ikke døbt.“ Der siges heller ikke noget Sted i Skriften, at Røveren, da han udaandede paa Korset, gik over i Guds Rige. Hvad var Frelserens Ord til ham? „Sandelig, siger jeg Dig, idag skal Du være med mig i Paradis.“

Men Peter underretter os om i sit første almindelige Brev, at Paradis er det samme som Aandeverdenen, thi han siger, at Jesus i de tre Dage „gik bort for at prædike for Aanderne, som vare i Forvaring.“

Seg skal ikke længer opholde Forsamlingen, men ønsker, at Gud maa velsigne Eder og hjælpe Eder til snart at komme hjem til Zion.

Præs. K. N. Andersen fra Aarhus talte om den Enighed og Kraft, som havde karakteriseret Kirkens Udsler fra dens tidligste Dage af indtil nu. Det var formedelt Guds Aand, at de havde været istand til at bære deres Vidnesbyrd for Tusinder af deres Medmennesker, og det var formedelt den samme Aand, at han idag vidste, at denne Gjerning var af Gud. En Tid vilde dekuagtet komme, da Guds Tjenere vilde blive udrustede med endnu større Kraft fra det Høje, og da Jofefs og Hyrums Virksomhed for at udbrede og forkynde det Evangelium, som Gud havde gengivet til Jorden i vor Tid, vilde blive anerkjendt.

Koret affang Salme:

„Zions Born, afryster Sorgen!
Tusindaarets Friheds Morgen,“ osv.
Latsigelse af Uldste E. Young.

Eftermiddag Kl. 6.

Sangkoret affang Salme:

„Nu kom der Bud fra Englekor
Og Præstedømmets Orden,“ osv.
Bou af Uldste E. S. Gustaffson.
Derefter Salme:

„Naar Synden vil mit Sind be-
snære,
Og svag jeg valter for dens Magt,“
osv.

Uldste B. W. Carrington fremstod derpaa og sagde: „Det er mig en Glæde

at kunne samles med de Hellige i Kjøbenhavn i Egenstab af en Konference og at kunne aflægge for denne Forsamling mit Vidnesbyrd angaaende den Gjerning, hvori vi ere delagtige. Jeg er sødt og opdragen i Utah, og har forladt mit gode Hjem der, for at repræsentere et ædelt Folk, og mit Vidnesbyrd er til denne Forsamling, at vi Alle have en Mission at udføre, at vi Alle kunne udføre noget Godt, thi vor himmelske Fader har skænket os vore Legemer og sat os her i en Prøvestand, for at vi kunne udvise for ham, om vi ville tjene ham eller ikke. Derfor gjælder det for os, som have annammet Jesu Kristi Evangelium, stedse at forblive trofaste og leve efter det Lys, som vi have annammet, at vi kunne regnes blandt de Vise, og ligesom de fem kloge Tomsruer have Olie i vore Lamper og være rede til at gaa Brudgommen imøde, naar Anstriget lyder. Uagtet vi for Nærværende ere fattige og ikke have meget af denne Verdens Guds, ere vi dog Herrens Udvalgte, og Dagen vil komme, da de Rige og Mægtige af denne Verden ville anerkjende vor Myndighed og ære os som Guds Børn. Lad os derfor tage fat med fornøjet Iver og Kraft og vandre fremad paa den Bane, som vi have begyndt at betrede; lad os tillige søge at gjøre alt det Gode, vi kunne, da vil Herren nok aabne Udvej for os, saa vi inden længe ville kunne hjemsamles med Guds Hellige i Zion.

Præs. Alb. Carrington holdt derpaa følgende Tale: Elste Sodsstende og Benner! Det er med Glæde, at jeg efter nogle Aars Forløb atter har Lejlighed til at overvære en Forsamling af Hellige og Benner i Kjøbenhavn, og det er med Tilfredshed, at jeg har fiddet og hørt paa de afgivne gode Rapporter.

Det er nu nogen Tid siden, at jeg havde den Fornøjelse, at gjøre Profeten

Josif Smiths Bekjendtskab, og jeg kan bevidne for denne Forsamling, at han var en god og ædel Mand, en Mand, som fremfor nogen Anden var stiftet til at organisere og grundlægge Guds Kirke paa Jorden, hvilket store og vigtige Gjerninger han udførte, og tilsidst endog beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod. Jeg kan ligeledes bevidne, at Brigham Young, med hvem jeg i en Række af Aar har været nøje bekjendt, er en hæderlig og retskaffen Mand, og at han er den, som Gud, Jehova, har udsæet til Profeten Josif Smiths lovmæssige og rette Eftertræder.

Der gives Intet, mine Venner, i denne Verden, som er stort, ædelt og godt, undtagen det indbefattes i det Evangelium, som er bragt for Lyset ved Profeten Josif Smith i disse sidste Dage. Det har ikke forundret mig saameget, at Verden ikke kunde fatte dette Evangelium, da det ikke fandtes paa Jorden, men nu, da det er gjengivet i dens gamle Fylde og Kraft, nu, da det forkynedes af Hundreder af Eldster i forskjellige Lande, nu forundrer det mig ikke saa lidt, at Verden ikke kan forstaa de simple og ligefremme Principer, som indeholdes i Saliggjorelsens Plan. Men Sagen er, at vore Medmennesker i Verden tilstoppe baade Mund og Øren for Sandheden, naar den forkynedes dem af Herrens Tjenere, og raade kun Bedragerere og Bedragne. Men hvori Bedrageriet bestaar, kunne de ikke paavise. (Læren fremsatte her paa en klar og letfattelig Maade Evangeliets første Principer, og paaviste Nødvendigheden af at adlyde samme. Fortsatte derpaa omtrent saaledes:) I Frelserens Dage var Verden stillet paa samme Fod, dog havde den ikke dengang saa stort et Vidnesbyrd at forkaste som nu. Man var

i Besiddelse af en Del af de gamle Profeters Bøger og Skrifter, man havde Frelseren, de tolv Apostle og Kirken oprettet iblandt sig, men med alt dette havde man dog ikke et saa overvældende Vidnesbyrd om Sandheden af Frelserens Mission og Evangeliets Bestemmelse dengang, som man nu har. Vi have ikke alene de gamle Profeters Bøger og Skrifter iblandt os, ikke alene Frelserens og de tolv Apostles Vidnesbyrd, nedskrevet i det Nye Testamente, ikke alene Kirken oprettet paany iblandt os, men tolv levende Vidner staa idag paa Jorden som Guds Mund til Menneskenes Børn, medens Hundreder af Eldster vidne derom i de forskjellige Lande paa Jorden.

Jeg kunde blive ved at tale til Eder den hele Aften, thi Intet giver mig større Glæde end at tale om Evangeliets Principer, men jeg antager, Tiden snart er udrunden, hvorfor jeg vil slutte mine Bemærkninger for denne Gang; dog vil jeg ikke undlade at opmuntre mine Sødskende til fortsat Trofasthed og Flid i at opfylde sine Pligter og holde fast ved det Fernspir, som Mormons Bog omtaler, thi kun ved trofast at vandre fremad paa den lige og snevre Bane, uden at vende os til højre eller venstre, ville vi kunne opnaa den Krone, som er henlagt for enhver trofast Sjæl.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Efter nogle korte Bemærkninger af Eldste R. H. Brown, Præs. R. C. Flygare og R. Petersen, sluttedes Konferencen til ubestemt Tid.

Koret sang:

„Saa luk nu dine Øjne til,
D Barn, din Engel staar,“ osv.

Tilføjelse af Eldste S. Kristoffersen.

Min første Dags Arbejde.

(Af G. W. H. i „Juvenile Instructor.“)

Med ovenstaaende Titel mener jeg ikke den første Dags Arbejde i mit Liv, men den første Dags Arbejde, som jeg udførte paa min nuværende Mission. Indianerne nede fra Humboldt, Battle Mountain, Carlin, Winnemucca og hele den Del af Landet, havde i to Aar bedet mig om at komme til deres Land og prædike for dem; de besøgte mig næsten uophørligt, og fra alle Høddinge, som kom til mig, lod den samme Historie: „Kom og prædik for os, og lær os at dyrke Jorden og leve som hvide Folk.“

Saaledes stillede Forholdene sig, da jeg i Begyndelsen af April 1873 blev kaldet til denne Bestilling. Omkring den 1ste Maj blev jeg besøgt af Høvdingen for en Flok Indianere, som havde lejret sig ved Bear River omkring 12 (engl.) Mil nordenfor Corinne. Under vor Samtale indbød de mig til at komme ud til deres Lejr og prædike for dem. Jeg lovede det, men fortalte dem, at jeg ikke vidste, hvornaar jeg kunde komme, eftersom jeg dengang var i Fernbanekompagniets Tjeneste og ikke vidste, hvornaar jeg kunde saa fri, men jeg vilde komme, saasnart det var mig muligt. Med dette Løfte rejste de hjem. Efterat have faaet Frihed for et Døgn, tog jeg den 5te Maj 1873 Kl. 8 om Morgenen med et Central Pacific Godstog til Corinne, hvor jeg steg ud og forsatte Rejsen tilføds tværs over Prærien — en Vej længde af omtrent 12 (engl.) Mil — til Lejren. Jeg var ikke kommen længer end en Mil, da jeg mødte en gammel Indianer ved Navn Tig-we-tick-er, som kom mig leende imøde og sagde, at Ti-guitch, deres Høvding, havde fortalt dem, saasnart han var staaet

op om Morgenen, at „Ink-a-pompy“, som de kaldte mig, vilde komme for at besøge dem den Dag, og at de maatte gjøre rent og forblive hjemme, eftersom jeg vilde prædike for dem. Han havde ogsaa fortalt dem, at jeg kom tilføds, og undrede sig over, at jeg ikke kom med mine Muldyr og min Vogn, eftersom han syntes, at jeg begyndte at blive for gammel til at gaa saa langt. Den gamle Indianer sagde, at han gik til Corinne for at købe et Stykke Dreljød, da han Intet havde at spise; han viste mig Vejen til Lejren og sagde, at han vilde stynde sig tilbage, hvorefter han hastede bort. Omtrent tre Mil længer frem mødte jeg Po-pe-ah og en anden ung Indianer, der gik til Corinne i samme Vrinde som den gamle Mand. De kom ligeledes leende hen til mig og fortalte det Samme, som den gamle Mand havde gjort, og tilføjede, at de vilde stynde sig tilbage til Forsamling. Jeg skred frem, overvejende disse Ting i mit Sind og spurgte mig selv, hvorledes den gamle Høvding saa nøjagtig kunde angive den Tid, jeg vilde komme. Det syntes, som om det skete, for at overbevise mig om, at Tiden var kommen for Arbejds Begyndelse iblandt dem, men desuagtet var det mig en Gaade, hvorledes han kunde se mig og fortælle, naar jeg vilde komme, hvorledes jeg saa ud og rejste, og det tilmed saa nøjagtig. Jeg gik og overtænkte alt dette, da pludselig Høvdingen selv stod for mig, idet han kom for at bringe mig en Hest til at ride paa til Lejren. Dette overbeviste mig fuldstændig om, at min himmelske Fader maatte have bevirket alt dette, hvis aarsag jeg ogsaa overgav mig i hans

Haand og sagde: „Fader, din Willie ste,“ idet jeg troede, at disse Ting stete for at tilkjendegive mig, at den Tid var kommen, da hans store Bænk skulde begynde blandt Indianerne.

Da vi ankom til Lejren, samlede Indianerne i nogle faa Minuter, og jeg prædikede til dem, forbausende endog mig selv. Efter Forsamling begave vi os til Vandet, og jeg døbte og bekræftede 102 af disse Indianere. Efter Haandspaalæggelsen talte jeg en Tid med dem angaaende deres Pligter, efter som Anden syntes at vejlede mig, hvorefter jeg bød dem Farvel og vendte tilbage til Corinne i rette Tid til Central Pacific Togets Afgang, og ankom til Ogden den samme Nat Kl. halv To, efter at have hørt

over 50 (engl.) Mil, gaaet 24 Mil, prædiket for, døbt og givet Haandspaalæggelse til over hundrede Personer.

Da jeg ikke havde sovet synderligt Natten iforvejen og heller ikke ventede at faa nogen Søvn i den næste, syntes jeg det var paatide for mig at gaa tilfængs og søge at faa en lille Blund. I min næste Artikel vil jeg sandsynligvis give Dem en Beretning om et Syn, som en gammel Bekjendt af mig, en Bannock Indianer, havde sidste Efteraar; maaste jeg ogsaa ved samme Lejlighed vil fortælle om nogle andre Syner samt om nogle gamle Sagn, som ikke kendes af Enhver. Dersom jeg ikke frygtede for at trætte Dem, kunde jeg maaste ogsaa give nogle Grindringer tilbedste om Indianerne.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Et Syn.

Ældste George W. Hill, der tilligemed nogle andre Brødre for nogen Tid siden blev udsendt paa Mission blandt Lamaniterne, giver følgende Beretning om et Syn, som en af hans Venner, en Bannock Indianer, havde omkring den 1ste Oktober forrige Aar:

Den gamle Wash-a-ti-vo's ældste Søn var tagen afsted for at besøge Nez Percerne, da dette Syn blev ham vist. Wash-a-ti-vo var en Ven af Nez Percerne; han plejede at tage med dem til Boffellandet, og kæmpede Side om Side med dem imod Sortsødderne paa mangen en vel udkjæmpet Slagmark. Efter som dette var Tilfældet, fik hans Søn Lust til at besøge disse gamle Venner, efter i nogen Tid ikke at have seet dem, og tilbringe Vinteren sammen med dem.

Medens han var paa denne Rejse, vankede han om i en fire, fem Dage uden Føde, hvorefter han traf paa en meget fed Boffel paa et Sted, hvor dette var en stor Mærkværdighed, efterdi man i mangfoldige Aar ikke havde seet nogen Boffel paa den Egn. Han dræbte Dyret, kogte og spiste saameget deraf, som han kunde, hvorefter han affar det Fornødne til den øvrige Del af Rejsen, og drog derpaa videre. Han var ikke kommen ret langt, før en Person viste sig for ham ved højlys Dag og sagde ham, at han var en Fader til Indianerne, og viste ham en lille Stof, bedækket med en Slags Skrift, som han fortalte, var den Skrift, der blev be-

nyttet af Indianernes Forsædre. Han fortalte ham ogsaa, at en Anden af deres Forsædre vilde komme, hvem de ligeledes vilde saa at se. Han paalagde ham højtideligt at sende en Beretning til alle Indianere om, hvad han vilde saa at se den Dag og ikke holde Noget skjult for dem. Han vinkede derpaa med Haanden, og det var, som om en Dør aabnede sig, og han kunde se de Dødes Nationer. Det syntes ham, som om han kunde se saalangt som fra Ogden til Salt Lake, og de stode saa tæt, som de vel kunde. Indianeren havde aldrig gjort sig nogen Forestilling om, at der nogenfinde havde været saamange af hans Race. De gavede hinanden Haanden og hilste paa hinanden, som om de havde været adskilte i en lang Tid og vare meget glade over at se hinanden. Den Fremmede fortalte ham, at disse havde været Fjender, medens de levede, og vare blevne dræbte af deres Brødre. Efter at have seet paa denne Scene i omtrent en halv Time, vinkede den Fremmede igjen med Haanden, og Døren lukkedes. Han talte derpaa til Indianeren og sagde ham, hvad han skulde sige til de andre Indianere. Han fortalte ham, at naar han bekjendtgjorde for Indianerne, at han havde seet ham, saa vilde de sige, at han løj, og at intet Menneſte i lang Tid havde seet Indianernes Fader; men han skulde opfordre dem til at medsende ham Nogle, som han saa skulde føre til det samme Sted, for at de kunde se for dem selv og overtøye sig om Sandheden af hans Udsagn. Efter i nogen Tid at have talt til ham om hans Pligter, vinkede den Fremmede igjen med Haanden ligesom den første Gang, og Døren aabnedes atter, og han saa for anden Gang sine Forsædre, som vare døde eller blevne dræbte, hvorpaa Døren atter lukkedes, og de samme Lærdomme, han før havde modtaget, bleve paany gjentagne, hvorefter den Fremmede forsvandt.

Indianeren fortsatte sin Rejse, men sølte sig meget syg og udmattet, saa at han, da han ankom til Nez Percernes Lejr, næsten var svunden ind til et suldstændigt Skelet. Kort efter hans Ankomst samlede Nez Percernes Høvdinge sig, og efter at Piben var gaaet rundt, ønskede de at høre Nyt fra Sho-sho-nerne Land, men det var ham umuligt at tænke paa Andet end sit Syn, som, da det blev dem fortalt, de dog ikke vare tilbøjelige til at tro, men sagde, at han løj. De erklærede, at intet Menneſte havde seet Indianernes Fader, ejheller deres døde Forsædre. Han spurgte dem da, om de troede, at han havde dræbt en Bøffel i Nærheden af det Sted, hvor han havde haft Synet. De svarede, at de vidste, han ikke havde; dersom han havde dræbt Noget, maatte det have været en hvid Mand's Ko. Han fremviste da noget af det Kjød, han havde medbragt, og bad Overhøvdingen om at smage derpaa for at overbevise sig om, hvorvidt det var Bøffelkjød eller ikke. Høvdingen efterkom Opfordringen og erklærede det for at være Bøffelkjød, hvorefter han lod det påsere rundt, for at alle Høvdingene kunde dømme for sig selv, og de kom alle til samme Slutning. Bannock Indianeren bød dem da at gjøre sig rede og drage med ham, og de skulde saa komme til at se og høre for dem selv.

Et Raad blev derpaa holdt i Anledning denne Sag af Høvdingene for Fladhovederne, Tofe-e-ricerne og Nez Percerne, hvori de omsider besluttede at gaa med Bannock Indianeren; omtrent tyve af Høvdingene gjorde sig derpaa rede og reiste. Førend de droge bort, fortalte de deres Mænd, som de lode efter sig, at de vilde gaa, hvor Wash-a-ti-vo's Søn vilde, at de skulde gaa, og standse, hvor han bød dem at standse; og der vilde de vente, og dersom deres Fader ikke kom til dem, vilde de

vende tilbage samme Efteraar, men dersom han gjorde, vilde de maaske forblive der til Foraaret. Indianerne sige, at Høvdingene endnu ikke ere vendte tilbage og ikke engang have ladet høre fra sig, men man venter med Længsel efter at høre Efterretning fra dem tidlig paa Foraaret.

Præsident Carringtons Rejseselskab. — Det engelske Rejseselskab, hvis Ankomst til Skandinavien allerede har været bebudet i et tidligere Nr. af „Stjernen“, forlod Liverpool den 11te f. M. og ankom til Kjøbenhavn den 20de og bestod af følgende Personer: Alb. Carrington, Præsident over den europæiske Mission; Ernest Young og Arta D. Young, to af Præsident Youngs Sønner; James Sharp og W. W. Carrington, fortiden paa Mission i England, samt Fru Carrington og Søn Calvin S. Den 22de og 23de April overværede Selskabet Konferencemødet i Kjøbenhavn, under hvilket Præs. Carrington og de øvrige engelske Brødre havde Lejlighed til at tale til de Helliges Opbyggelse og Belærelse. Indtil Torsdag den 27de opholdt Selskabet sig i Kjøbenhavn, hvorpaa det indstibede sig til Malmø, for videre pr. Jernbane at tage til Gøteborg, hvor det var bestemt at afholde Konferencemøde den 29de og 30te April. Videre agtede Selskabet sig til Kristiania og Stockholm, for derfra tilbage over Kjøbenhavn at begive sig til Tydskland og Schweiz, hvor der ligeledes agtes afholdt Konferencer under deres Nærværelse. I Begyndelsen af Juni Maaned ventes Selskabet tilbage til England.

Haab.

(Fra „Millennial Star“.)

Haab er Ønsket om noget Godt, ledsaget af Tro til, at det er opnaaeligt. Arbejdsmanden har Haab om, at han vil erholde sin Løn, det vil sige, han ønsker sin lovede Belønning, og har Tro paa Arbejdsgiverens Ord og paa hans Evne til at holde det. Dette Haab meddeler en Grad af Tilfredshed og Glæde. Den lovmæssige Arving til et Gods haaber, at han engang i Fremtiden skal tiltræde den lovlige Besiddelse deraf; hans Ønske er grundet paa den rimelige Tro, at Løven vil opretholde og fremme hans Rettigheder til Arven; hans Haab er der-

for ledsaget af Tro paa Lovens Forsikringer og Opretholdelse. Dette Haab opliver Sindet og meddeler en Grad af Lykke, der er fuldstændig ukjendt for den Fattige, der ikke har nogen Grund til at nære et lignende Haab. Prindsen af Wales haaber engang at blive kronet til Konge over Storbritannien. Dette Haab er et Ønske, som ledsages af Tro paa Løven, der bestemmer, at den retmæssige Efterfølger skal arve Tronen; hans Fødsel og Forsædte svare til de Fordringer, Løven stiller; som Følge heraf har han baade Tro og Haab. Dette medfører

Glæde og kan maaste, mere eller mindre, have Indflydelse paa hans Handlinger i nærværende Tid.

Sjøndt Haab er Dnsse, er dog ikke ethvert Dnsse Haab, thi man kan begjære eller ønske mange Ting, uden den ringeste Forventning om, at kunne erholde dem, uden Noget, hvorpaa man kan grunde sin Tro, uden nogensomhelst Forsikring eller Løfte. Arbejdsmanden kan arbejde for en lav, uærlig Arbejdsgiver, han ønsker sin Løn, men ser ingen mulige Udsigter til at erholde den; hans Dnsse er ufornindstet, men hans Haab er tiltetgjort. Baade hans Tro og Haab vare grundede paa noget Upaalideligt, paa bebragerste Løfter. I 1865 havde „det atlantiske Kableselskab“ Haab om lykkelig at kunne nedlægge Telegrastraaden tværs over Oceanet; dette Haab ledsagedes af en Grad af Tro, som inspirerede dem til at gjøre en stor Anstrængelse, forbundet med umaadelig Bekostning. Traaden udlagdes og nedsendtes i Oceanets Dyb, Expeditionen mislykkedes, Haabet udslykkes for den daværende Tid, men det stærke Dnsse vedbarede, ledsaget af Smerte istedetfor Glæde. Denne Smerte stod i Forhold til de Interesser, der stode paa Spil, og forstyrrede mere eller mindre de Millioner Menneskers No, som tillidsfuldt haabede paa et heldigt Udfald af det store Foretagende. Men Virkelig-gjørelsen af deres Haab forhalede et Aar. Uvirkeliggjort Haab eller forhalet over Forventning soraarsager Bedrøvelse; lige saameget som hint aftager, tiltager denne. Mange Expeditioner ere blevne udsendte, forat udfinde Nordpolens umiddelbare Beliggenhed; de haabede at have Held med sig, men deres Haab har ikke staaet i Forhold til deres svage Tro om at kunne overkomme de næsten uovervindelige Hindringer, der optaarne sig paa deres Vej. Indtil nærværende Tid er Alt staaet

sejl, saa at Haabet næsten er udslykket, men Dnsset om at naa til Polarpunktet bestaar endnu med hele dets ufornindstede Styrke, hvilket klarlig beviser, at Dnsse ikke altid er Haab, undtagen dette ledsages af tilstrækkelige Kjendsgjerninger til at frembringe uroftelig Tro, thi først da antager Dnsset en haabende Karakter.

En Synder finder sig under Fordømmelse af Loven, som han har brudt, udsat for den saftsatte Straf. Han hører Evangeliet, lærer Betingelserne for Tilgivelse; dersom han opfylder disse Betingelser, haaber han at opnaa Tilgivelse, stolende paa Løftet. Hans Dnsse om Tilgivelse er meget stort, fordi han har den Forsikring af ham, der ikke kan lyve, at dersom han ikke opnaar denne, vil han blive straffet. Dette stærke Begjær, ledsaget af Tro paa Betingelserne og paa, at han igjennem dem vil opnaa den lovede Tilgivelse, tilskynder ham til at ydmyge og omvende sig, at bekjende sine Synder for Gud, at give Oprejning til dem, han har forurettet, saavidt som det staaar i hans Magt, at forbedre sin Opførsel, sine Tanker, sine Begjæringer, i Overensstemmelse med Retfærdighedens Lov, og bringer ham til at slutte en Pagt med Gud, at han ikke vil synde mere, og at lade sig døbe i Vandet til Syndernes Forladelse: disse ere Fordringer, der stilles til Synderen, de er tilstaaede ham som Privilegier, formedelst Kristi forsonende Blod. Under Opfyldelsen af disse Evangeliets Fordringer er han i Besiddelse af Tro og Haab; men naar han har fuldstændigt adlydt dem alle lige til Daabens Ordinance, da har han Guds Ords Forsikring om, at hans Synder ere udslyttede; han haaber derfor ikke længere paa det, som han allerede er i Besiddelse af, hans Haab er bleven opslugt af den endelige Besiddelse. Medens han var opfyldt af Tro og Haab med Hensyn til

den fremtidige Betsignelse, Synbsforladelse, solte han en stor Glæde, og naar denne Betsignelse er opnaet, bliver denne meget forøget. Han soler ingen Fordømmelse længere, ingen svar Skyld, stuer ikke længere frygtfomt fremad for Straf; hans Synder ere afvaskede, han er retsfærdiggjort; det er ved Tro, Haab og Lydighed, at Lammet's forsonende Blod ogsaa er bleven til Frelse for ham, saa vidt som at det har rensset ham fra hans egne personlige Synder. Forløserens Blod renses ikke den Udbødsfærdige, ej heller dem, som foregive at have Tro, men dog ikke vise den skyldige Lydighed. Ethvert Haab, der er grundet paa Tro paa Frelserens Blod, men ikke ledsages af Omvendelse og de øvrige af Evangeliet's Betsignelser, vil aldrig opnaa Synbsforladelse; det er et falsk Haab, opfundet af Djævelen, for at bedrage Menneftenes Sjæle og bringe dem i Fordærvelse og uendelig Elendighed.

Efterat man ved Tro og Haab har erholdt Retfærdiggjørelse, er den Betsignelse, som dernæst ønskes, Daaben med den Hellig-Aand; denne kan ikke erholdes, uden man har Haab; det retsfærdiggjorte Mennefte maa ønske, at Sandhedens Aand skal tage Bolig hos ham, og maa haabe igjennem Bøn og formedelt Haandspaalæggelsens Ordinance at kunne modtage den. Dette Haab er ledsaget af en fast Tro paa Jesu Ord, da han lovede at sende Trøsteren, den Hellig-Aand, til alle dem, som vilde vise Lydighed til Evangeliet. Efterat vi igjennem Guds Ord have modtaget Forsikring om, at denne Daab er for os, haabe vi derpaa, og standse ikke i vore Tros- og Lydighedsbøvelser, indtil vi have modtaget Betsignelsen; da gaar Tro igjen over til Kundskab, og Haab ender atter i virkelig Besiddelse.

Vi lære dernæst, at den Hellig-Aand, efter at vi have modtaget den, meddele

en Mængde forskjellige aandelige Gaver iblandt de Hellige. Formedelt Guds Løfte have vi Tro paa disse Gaver, eneste storsligen at besidde dem, og vi have Tro og Forventning om at erholde dem. Naar vi ere syge, kalde vi de Vldste til os, for at de skulle bede for os og lægge deres Hænder paa os, for i Jesu Navn at forjage vor Sygdom. Vi gjøre dette, fordi Gud har anvist os disse Midler til de Syges Helbredelse; under Anvendelsen heraf have vi baade Tro og Haab, og dersom disse ere tilstrækkelig stærke, ere vi visse paa at blive helbrede; Tro er atter gaaet op i Kundskab og Haabet i den fulde Besiddelse af den Ting, vi haabe at erholde. Saaledes er det med alle aandelige Gaver, som vi modtage i dette Liv; vi have først Haab om at erholde dem, men naar vi have erholdt dem, forøste vi ikke længere den Ting, vi allerede ere i Besiddelse af.

De Hellige haabe, formedelt Guds Løfte, at komme frem i den første Opstandelse; de ere bestemte paa at være trofaste indtil Enden, saaledes at de kunne opnaa denne store forhåabede Betsignelse, ligesom de modtage alle de andre gode Gaver i dette Liv. Ligesaa meget som de tiltage i enhver god Gjerning, saaledes bliver ogsaa deres Haab om en herlig Opstandelse stærkere og stærkere. Formedelt Faderens Løfte haabe de Hellige at opstaa med deres forherligede Legemer, for at arve de celestiale Boliger, beredte for dem før Verdens Grundvold blev lagt. Dette Haab forøges i Forhold til de Helliges Retfærdighed, og bliver sluttelig til et stærkt Anker, der naar hinsides Sløret, og holder urokkelig fast ved Udødelighed og evigt Liv. Men naar Maalet for disse Haab er opnaet i den videste Udstrækning, da gaar Troen og Haabet, der knyttedes til disse himmelske Ting, op i den overvældende Kundskab og stedse-

varende Nydelse af disse Ting, hvorpaa vi kun haabe i dette Liv.

Men naar vi have opnaaet Udsedelighed og evigt Liv, vil der dog ligge mange Betsignelser for os i Fremtiden, saasom Udbidelsen af vort Herredomme ved den gradvise Dannelse af nye Verden; enhver fremtidig Verden vil være en Gjenstand for Tro og Haab for os, indtil dens virkelige Dannelse vil sætte os i Besiddelse af denne Betsignelse. Tro og Haab ere derfor ligesom Leddene paa en endeløs Kæde; ethvert Led har en Ende, men der er ingen Ende paa de efterfølgende; Tro og Haab paa nogen udlobet Betsignelse vil have en Ende, men de efterfølgende Haab og Tro paa den endeløse Kæde af Betsignelser vil være evindeligt. Barmhertighed vil, ulig Tro og Haab, være uden Ende; den ophører aldrig, formindstes ej heller ved at komme i Besiddelse af en Betsignelse. Barmhertighed er Guds stedsevarende Kjærlighed; den har Overbærenhed med os og

gjennemtrænger hele vort Væsen med en Fylde af Glæde.

Fortvivlelse er det Mofatte af Glæde; og Uretfærdighed er Uarsagen til Fortvivlelse; naar en Mand nægter at omvende sig, svækkes hans Haab, og han begynder at hentes i Fortvivlelse, indtil han giver efter for den Mand, der tilskynder ham til Omvendelse, da baade Tro og Haab atter oplives i hans Indre. Efterhaanden, som Laster og Fordærvelse vinde Rum i Hjertet, astager Haabet, og Fortvivlelsen forsøges; og naar Gud forlader, aldeles unddrager sin gode Mand, og overlader de Ugudelige til deres Hjerters Haardhed, da tilintetgjøres deres Haab, deres Fortvivlelse fuldkommes, og de blive Bredes Kar, domte til at lide under den evige Retfærdigheds Hævn. Lad de Helige vedblive at fostre og uddanne Tro og Haab i deres Hjerter, og itilæde sig Kjærlighedens Raabe, saa at disse tre himmelske Gaver for bestandig kunne dvæle hos dem og meddele dem en Fylde af evigt Liv og Glæde.

Romaner og Romanlæsning.

(Fra „Millennial Star.“)

Som en Folge af den stedse vøgende Oplysning blandt Folket er der hos dette opstaaet et forøget Begjær efter Kundskab, idet Mange ere opbaagnede til Bevidsthed om deres intellektuelle Mangler. Som rimeligt kan være, hade de hovedsagelig betragtet Bøger som den Kilde, hvorfra de kunde forsyne sig med den Kundskab, deres Mand begjærede. Det er glædeligt, at Efterspørgslen er bleven imobekommet af en rigelig Mængde sund, belærende og virkelig værdifuld Læsning, og tilmed til

saa billig en Pris, at det er stillet indenfor Enhvers Rækkevne. Et Begjær er opvakt, hvis gode eller slette Følger beror paa Beskaffenheden af den Mæring, hvormed det forsynes. En Mængde Bind af religiøse og videnskabelige Værker ere udgaaede fra Pressen — Værker, som besidde gode Egenstaber, og som ere istand til at forædle og forbedre Menneskeslægten. Men, som man kunde forudsæ af Menneskeslægtens forværrede Tilstand, er der ogsaa fra Pressen udstrømmet en

Masse Literatur af en høist skadelig og giftig Natur. Det er paa denne skadelige Literatur, jeg onsker at henvende mine Læseres Opmærksomhed. Der udkommer vedvarende og ugentlig mange af disse giftige Bøger, hvis Tendents er af den mest fordærvelige Art, og kun kan omtales med Udtryk af den dybeste Afsky. De forgifte Sindet hos Enhver, som læser dem, og bevirker en aandelig og evig Død. Vantro og Ufædelighed i den højeste Grad og enhver tænkelig Forbrydelse forplantes gennem disse flette Bøger. Efterfølgende Beretning af en nyere Skribent udbiiser dette Ondes forfærdelige Udbredelse: „Siden Aaret 1844,“ siger nævnte Forfatter, „er en Mængde Penny Blade af en forfærdelig Art blevet udgivet i London, Manchester, Liverpool og andre Byer. Mange Mænd af den laveste Klasse have svunget sig op og ere blevne forholdsvis rige ved Salget af disse umoralste Bøger. Jeg er bekjendt med ikke mindre end sex Mænd, som foruden Gjenkomme i Byen holde deres Landsteder alene ved Indtagten af disse skadelige Foretagender — Mænd som for saa Aar siden vare indviklede i Gjæld. Det Onde, der allerede er affødt, er meget betydeligt. De unge Mennesker af begge Kjøen af de mindre Klasser ere nu vante til en Slags Læsning, hvori Mord, Vold, Udsvævelse, Egttabsbrud, Bedrageri og alle andre Forbrydelser behandles som almindelige Tildragelser i Livet. Følgen er, at mange tusind Menneskers Sind fordærves af netop den Ting (Læsning), som burde forbedre dem. Der er fire af disse ugentlige „Felonister“, hvis samlede Salg antages at beløbe sig til 350000 Pstrl. og hvis Læseres Antal maa overstige en Million om Ugen.

Det Onde, jeg hentyder til, er derfor intet ubetydeligt, men af en meget alvorlig Natur, og har allerede fra flere Aar

tilbage været i bestandig Tillagen. Det er beklageligt, at der kan findes literære Mænd, som lade sig bevæge til at vandre deres Talenter ved at anvende dem i saa slet et Formaal. Det er ikke desto mindre et Faktum, at der findes Mænd, der virkelig have literære Talenter, som for en Sum Penge ville skrive eller lave Romaner, der ere intet Andet end Løgne, opstaaede i og frembragte af deres egen Fantasi. Paa denne Maade fremstilles Udsvævelser og Forbrydelser af enhver Art for Læserne, Forbrydelser, som, dersom det ikke var for disse umoralste Skrifter, aldrig vilde blive drømt om af dem, der læse dem.

Men hvad skal jeg sige til dem, som finde Behag i denne Slags Læsning? Jeg vil sige, fly dem, saafremt I have Ederes Sjæls Frelse kjær. Rør dem ikke! Læs dem ikke under nogen Betingelse, uden forsaavidt I ønske at blive bekjendte med disse Forbrydelser for at deltage i dem.

Et af de mindste Onder, som følger med Læsningen af disse umoralste Bøger, hvilket paa ingen Maade er noget ringe Onde, er den kostbare Tid, som derved forspildes. Selv om de vare af en uskadelig Art, og slet ikke forarsagede noget Ondt, (dersom dette var muligt), saa er det paa ingen Maade en ubetydelig Sag at spille saamegen Tid, som kunde og burde have været anvendt paa en gavnligere Maade. Men disse Bøger stabe en Utilbøjelighed til anden og bedre Læsning. De fordærve Smagen og gjør den uskikket for Modtagelsen af sund og gavnlig Læsning. Det er ofte bleven iagttaget, at de, som finde Behag i umoralste Bøger, blive ligegyldige for al nyttig og belærende Læsning; deres Forstand, der saaledes mister al sund Næring, sløves og bliver ubyggtig til nogensomhelst Virksomhed. Denne Slags Bøger, Romaner, og alle umoralste Skrifter forgifte Sindet,

og Læserne kunne ikke undgaa at lide Skade ved Bekendtskabet med de Forbrydelser, som jævnlig omtales deri.

Sluttelig vil jeg sige til alle de Hellige, og særlig til Eder, som ere Forældre: Vaag over Eders Børn, og hold af saadan giftig Læsning borte fra dem. Og til de Unge selv vil jeg sige, Gud har givet Eder Tilværelse, og han har sagt: „Tragter efter Visdom og Forstand.“ Vær derfor forsigtige, at I ikke spille Eders Tid eller Liv, men anvend det fordelagtig, søg Visdom og bliv vise i

guddomlige Ting, thi al sand Kundskab er fra Gud. Husk, at Kundskab er Magt, og ved at erholde Kundskab ville I bedre være istand til at tjene og forherlige Gud paa den rette Maade, og opnaa Frelse for Eders Sjæle. Erindre alle, I Hellige, at den, som nedgraver sit Talent — den, som forspilder sit Liv, vil ikke opnaa Frelse! men kun de, der anvende deres Liv med Visdom, skal erholde Frelse; og hine, som ikke gjøre dette, ville blive fæstede hen, hvor der er Graad, Jammer og Lænders Gnidsel.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

(Fortsat).

I Løbet af Vinteren 1846 og 1847 havde Guds Bærk i Storbritannien god Fremgang. De Vldste vare ivrige og nidjære i at forkynde Evangeliet, og et stort Antal blev tillagt Kirken ved Daab, men de Nyomvendte horte i Almindelighed til de fattigere Klasser og paa Grund af Arbejdsløshed herskede der megen Fattigdom iblandt dem og selgelig ogsaa stor Pengemangel. Under disse Omstændigheder var det lettere at finde Personer, som vilde annamme Evangeliet end Midler, for hvilke de kunde emigrere. I Haab om at faa Understøttelse af Regeringen forfattede Vldsterne Orson Hyde Parley P. Pratt og John Taylor, som da arbejdede i dette Land, en Ansøgning, der undertegnedes af næsten 13000 Individer og blev overrakt Dronning Viktoria. Ansøgningen gik ud paa at faa Hjælp til Emigration af hendes Majestæts Undersaater til Den Vancouver eller Oregon, og tillige fremsattes Forslag om Overdragelse af Landejendom og anden

Understøttelse til dem, der saaledes kom til at emigrere, ligesom der ogsaa paa vises, hvorledes paa denne Maade meget af den Nød og Elendighed, som herskede i Storbritannien, kunde afhjælpes, og desforuden ovennævnte til dette Land hørende Territoriers Magt kunde blive forsøgt, og deres Hjælpekilder udviklede. I Tilfælde af, at dette Andragende bevilgedes, forpligtede Ansøgerne sig til at faa 20000 Personer af alle Haandteringer og fra de fleste Distrikter i Skotland, England og Wales til frag at begive sig paa Rejsen, eller saasnart man kunde faa Skibe til at føre dem over.

Afskrifter af denne Ansøgning bleve sendte til hvert enkelt Medlem af Parlamentet og andre ansete Mænd, paa det Sagen kunde blive fremstillet for dem paa en tydelig Maade. Lord John Russell, Premierministeren, gav skriftligt Svar paa, at han havde modtaget Andragendet, og Dr. John Bowring, Medlem af Parlamentet, svarede ligeledes og

erklærede, at han var gunstig stemt for dette Anliggende, men ytrede tillige, at han ikke ansaa det for udsørligt paa Grund af de daværende store Udbetalinger af Statskassen. Der blev imidlertid ikke foretaget Noget med Ansøgningen.

Uagtet de Helliges store Fattigdom i disse Egne vare de dog i Almindelighed vel tilmode, og alvorlige Bønner opsendtes af dem til Herren om, at den Tid maatte være nær, da det maatte blive dem forundt at emigrere til Amerika og forene sig med deres Brødre og Søstre for at opsoge nye Hjem, eller med dem at deltage i hvilkefomhelst Prøvelser, de

maatte blive kaldte til at gennemgaa. De Forfølgelser, de Hellige havde maattet udholde, det Tab, de havde lidt, idet deres Profet og Patriark bleve myrdede, medens de selv bleve uddrebne og tvungne til at drage over en sporløs Ørken for at opsoge sig nye Hjem i det affondrede Indre af Kontinentet langt borte fra ethvert Spor af Civilisation, kunde ikke berøve selv de Hellige i Europa Modet. Tværtimod, alt dette var en Dribffjeder til fornøyet Virksomhed for at tilvejebringe de nødvendige Midler til deres Emigration, saaledes som ovenfor er omtalt.

(Forts.)

Blandinger.

Handl altid ens mod dine Venner saavel i Modgang som i Medgang.

Jugen kan med alle sin Sjæls Kræfter forjage et ædelt Maal og dog forsejle sit Liv. En Mand kan arbejde i Mørke, dog vil en Dag Lyset oprinde over hans Arbejde; og omendstjøndt han aldrig med sine egne Læber vil kunne erklære Sejren for fuldstændig, vil alligevel Andre en Dag i hans Livsarbejde opdage Spor af en stor og mægtig Aand.

Den bedste Ting, som Du kan stænke Din Fjende, er Tilgivelse; din Modstander Overbærenhed, en Ven dit Hjerte; dit Barn et godt Exempel; en Fader Erbødighed; din Moder en Opsørsel, som kan gjøre hende stolt af Dig; Dig selv Agtelse; alle Mennesker Kjærlighed, og din Gud Lydighed.

Indhold.

	Side.		Side.
Konferencemødet i Kjøbenhavn	241.	Romaner og Romanlæsning	253.
Min første Dags Arbejde	247.	Lidt af vor Kirkes Historie	255.
Redaktionens Bemærkninger	248.	Blandinger	256.
Haab	250.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.